

[Lykketoft]

hvor meget man vil beskatte pensionskasserne, så det vasker sig. Ikke sandt, hr. Gammelgaard.

Skatteministeren siger, at det giver jo højere skat, hvis realrenten stiger. Ja men det giver jo også højere pensioner, selv efter at skatten er gået fra, hvis realrenten stiger. Vi var enige om under forrige debat, at den realrente, vi har i øjeblikket, i forvejen er urealistisk høj, og at de pensioner, der kan komme ud af det, i forvejen var urealistiske. Så er spørgsmålet, om vi synes, det er en god idé, at de skal blive endnu højere. Det kan vi ikke undgå, medmindre vi får en beskatning på 100 pct. Det vil jeg ikke foreslå, men det er jo argumentationen for, at vi skal have en forholdsvis høj skat af den øverste del, for at vi kan fastholde den realrente, der er tilbage, på et nogenlunde realistisk niveau, dér, hvor regeringen også selv siger, den vil fastholde den, i hvert fald de næste par år, mens den har regeringsmagten – tror den.

Skatteministeren siger, at der er mange almindelige betragtninger, og at det er svært at gennemskue, hvad socialdemokratiet mener. Jeg vil godt oplyse et par ting vedrørende den tekniske udformning. Den realrente, man holder fri for beskatning, de 2 pct. vil vi være meget indstillet på at hæve, hvis den gennemsnitlige realrente i pensions- og forsikringsordningerne falder, sådan at vi stadig væk kan fastholde, at det, der er tilbage efter skat, bliver de samme 3 pct., som er sigtet med dette forslag. Men det vil ikke være en interessant problemstilling i de første 2-3-4-5 år, for dér vil problemstillingen være, at realrenten ligger himmelhøjt over det niveau.

Vi er også meget indstillet på, at hvis vi kommer ind i en situation, hvor man har uudnyttede fradrag, fordi der i et enkelt år er en så høj inflation, og man ikke kan udnytte de bundfradrag, man har, så kan man overføre til de følgende år, udjævne over en periode, ligesom almindelige skatteydere kan. Derimod er vi ikke indstillet på en egentlig negativ skat. Det tror jeg vi har prøvet nok af som en midlertidig foranstaltning. Det tror jeg ikke er et eksempel, som maner til efterfølgelse. Det var en akut nødhjælp til et erhverv, ikke et system, man kan operere varigt med i skattelovgivningen. Det var vi også enige om, da vi vedtog det.

Vi har sagt, at vi var indstillet på at udbygge en forholdsvis høj grænsebeskatning,

der fastholdt realrenten omkring de 3 pct. efter skat, med en eller anden form for garanti for, at man kunne få en stor portefølje pristalsregulerede papirer, hvis man ønskede det, i pensionskasser og forsikringsselskaber. Det kunne jo under visse forudsætninger forudsætte, at staten var villig til at udstede dem, og det var en form for aftale, vi i hvert fald ikke ville være fremmed over for, selv om omfanget og indretningen naturligvis måtte diskuteres meget nærmere og tanken selvfølgelig overhovedet kun skulle luftes, hvis det var noget, der interesserede den sektor, det berørte.

At det skulle føre ud i noget ulogisk og uoverskueligt for staten, som skatteministeren var inde på, forstår jeg slet ikke. Sammenligningen med indekskontrakterne i sin tid er jo, selv om den er snublende nær sprogligt, indholdsmæssigt meget ringe anbragt, for det, der er karakteristisk for indekskontrakter i modsætning til indekslån, er jo, at man i indekskontrakterne kombinerede en statslig pristalsgaranti med en høj rente, hvad der ikke har været tankegangen i de normale indeksobligationer, der kommer ud på markedet. Det skulle netop, fordi man i mellemtiden er blevet opmærksom på sammenhængen mellem rente og inflation, være kombinationen af værdisikring og lav rente, som var disse papirers fortrin, og som skulle gøre dem særlig velegnede som anbringelse netop for pensions- og forsikringsopsparring.

Skatteministeren var inde på, at socialdemokratiet ville beskatte børneopsparingen. Det var et lille hjørne, man havde til forskel fra regeringens forslag. Nu er det jo sådan, at børneopsparingskonti er individualiserede. Hvis man anvender – og det kan man i hvert fald for dem – de værdier, der faktisk er skudt ind, kan man få en meget præcis realrentebeskatning, og masser af kontiene vil slet ikke komme ind under en beskatning af den grund, at de ikke giver så højt et afkast som det, der udløser beskatningen.

Man kan diskutere visdommen i at klare problemet med de pensionskontrakter, der er under udbetaling, ved at undtage dem helt fra beskatning, som skatteministeren har gjort i sit forslag, for det kan jo være ordninger, hvor pengene er indskudt fuldt ud inden for de sidste 5-6 år og har fået den fulde nytte af den høje rente, mens skatteministerens forslag også rammer den pensionsord-